

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

12 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău Tudor Cojocar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, în cauza penală în privința lui

Todorean Tatiana XXXX,

*născută la XXXXXXXX, originară din s. XXXXXXXX,
r-nul XXXXX, domiciliată în XXXXXXXX, str. XXXXXXXX
ap.XX*

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 08 octombrie 2013-până la 09 martie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 05 aprilie 2016 - până la 24 mai 2016; de la 20 decembrie 2016 - până la 15 martie 2017 (instanța de apel);*
- 3. de la 28 iunie 2016 – până la 22 noiembrie 2016; de la 23 mai 2017 - până la 12 iulie 2017 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 09 martie 2016, procesul penal în privința lui Todorean Tatiana, învinuită în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, a fost încetat, pe motivul retragerii plângerii de către partea vătămată.

Plângerea inculpatei privind declararea nulă a ordonanței procurorului din 24.09.2013, de punere sub învinuire, a fost respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului prevăzut de lege.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Todorean Tatiana, a fost învinuită de faptul că la 09.07.2013, aproximativ la ora 23³⁰, fără consimțământul cet. Harcenco Ecaterina, aplicând forța fizică, a intrat în apartamentul nr. XX din str. XXXXXXXX, mun. Chișinău, unde a inițiat un conflict cu ultima și la cerințele de a părăsi apartamentul, Todorean T. a refuzat, fiind scoasă cu forța din domiciliul doar la intervenirea concubinului Ecaterinei Harcenco - Ostapenco Andrei. Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1677/D din 22.07.2013, părții vătămatei-au fost cauzate vătămări neînsemnate.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul David L. în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată, argumentând:

- inculpata nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, pledând nevinovată și solicitând achitarea sa;

- prin încetarea procesului penal, nefiind finisată cercetarea judecătorească și contrar voinței inculpatei, care a pledat nevinovată, dorind să prezinte probe în apărare, a fost încălcat dreptul ei garantat de art. 6 CEDO.

- în speță nu s-au respectat condițiile generale de judecare a cauzei, inculpata fiind privată de posibilitatea de a-și exercita drepturile și respectiv a-și demonstra nevinovăția, astfel fiind încălcat dreptul inculpatei la un proces echitabil prin ignorarea dispoziției egalității armelor, respectării contradictorialității, prezumției nevinovăției și încălcarea dreptului la apărare;

- instanța de fond nu s-a pronunțat asupra cererii apărării privind declararea nulității probelor acuzării și rechizitoriului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2016, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că prima instanță a stabilit corect circumstanțele de fapt ale infracțiunii, just a apreciat probele prezentate, corect a încadrat acțiunile inculpatei și întemeiat a ajuns la concluzia privind încetarea procesului penal.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel cu recurs ordinar a contestat-o avocatul David L. în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentând, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra următoarelor motive: - prin încetarea procesului penal, contrar voinței inculpatei acesteia i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și la apărare; - în instanța de fond de către apărător a fost înaintată cerere privind declararea nulității probelor acuzării și a rechizitoriului, asupra căreia instanța nu s-a pronunțat, astfel fiind încălcat dreptul la acces la justiție garantat de art. 6 CEDO.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 noiembrie 2016, recursul declarat a fost admis, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

7. În motivarea soluției adoptate Colegiul a menționat că, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, iar instanța de apel nu a reacționat în

modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință nemotivată și neîntemeiată.

În continuare instanța de recurs a conchis că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în apel, fapt ce echivalează cu nerezolvarea fondului cauzei.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017 apelul declarat de avocatul David L. în numele inculpatei a fost admis, castă sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Todorean T. a fost achitată de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (2) Cod penal, din motiv că fapta inculpatei nu întrunește elementele infracțiunii.

9. În decizia adoptată instanța de apel a conchis probele cercetate în ședința de judecată nu demonstrează vinovăția inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate.

În continuare, Colegiul penal a reținut, că în speță acțiunile inculpatei nu întrunesc latura obiectivă a infracțiunii de violare de domiciliu, deoarece acuzarea nu a demonstrat existența acțiunilor de *pătrundere* și *rămânere* a inculpatei în domiciliul părții vătămate, or declarațiile date de Ostapcenco A. concubinul pătimitei, instanța le-a apreciat critic, deoarece acesta este o persoană cointeresată, iar martorul Harcenco T. nu a fost prezentă în momentul desfășurării evenimentelor și cunoaște starea de fapt doar din spusele fiicei sale.

Referitor la plângerea apărării privind declararea nulității ordonanței de punere sub învinuire din 24.09.2013 Colegiul a reiterat că aceasta urmează a fi respinsă ca fiind depusă cu omiterea termenului de 10 zile prevăzut la art. 313 alin. (3) Cod de procedură penală.

În partea ce privește argumentul apărării referitor la încălcarea dreptului inculpatei de a fi asistată de un interpret Colegiul a reținut că în cadrul urmăririi penale Todorean T. nu a invocat necesitatea prezenței unui interpret și nici nu a contestat actele procedurale emise la etapa urmăririi penale. Totodată, atât instanța de fond cât și cea de apel au asigurat prezența interpretului în cadrul ședințelor de judecată, fapt consemnat în procesele verbale anexate la materialele cauzei.

10. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care, invocând prevederile art. 427 alin. (1)pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt

complet de judecată, argumentând, că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor prezentate de acuzare, care dovedesc incontestabil vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii incriminate și anume: declarațiile părții vătămate, martorilor Ostapcenco A., Harcenco T., Belinscaia M.; raportul de expertiză medico-legală nr. 1677/D din 22.07.13 și procesul-verbal de cercetare la fața locului din 10.07.13.

Consideră că instanța de apel a dat prioritate probelor prezentate de apărare în detrimentul celor aduse în susținerea învinuirii de către acuzatorul de stat.

11. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, avocatul David L. a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, menționând că, deși recurentul a invocat temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) CPP, de fapt acesta își exprimă dezacordul cu aprecierea probelor, însă la etapa judecării recursului nu se analizează conținutul mijloacelor de probă, nu se dă o nouă apreciere a materialului probator și nu se stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare. Consideră că argumentele invocate de recurent nu se încadrează în temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală, astfel că recursul urmează a fi declarat inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform art.424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând decizia recurată prin prisma criticilor formulate de recurent, Colegiul penal atestă, că instanța de apel, judecând apelul apărării, a supus unei cercetări minuțioase toate probele administrate la dosar, a audiat suplimentar inculpata, martorii a verificat și cercetat actele cauzei, care, fiind coroborate cu înscrisurile anexate la dosar și cu celelalte probe, au permis instanței de apel de a conchide că vina lui Todorean T. în săvârșirea infracțiunii de pătrundere ilegală în domiciliul unei persoanei fără consimțământul acesteia, săvârșite cu aplicarea violenței, nu este dovedită, corect pronunțând o hotărâre de achitare.

La acest capitol, Colegiul reține, că în speță instanța de apel corect a concluzionat că din materialele cauzei nu rezultă existența acțiunilor de **pătrundere și rămânere** a inculpatei în domiciliul părții vătămate. Altfel spus, în speță lipsește latura obiectivă a infracțiunii incriminate. La fel, instanța de recurs consideră justă concluzia referitor la faptul că în acțiunile inculpatei nu se regăsește nici calificativul *cu aplicarea violenței*, fapt care rezultă atât din declarațiile lui Todorean T., precum și din depozițiile martorului ocular Zubco N., care a declarat că dânsul nu a văzut ca inculpata să-i fi aplicat careva lovituri părții vătămate deoarece ultima era în spatele concubinului său și nici nu putea să fie lovită (f.d.44, vol. II).

Argumentele recurentului, precum că instanța de apel a apreciat incorect și unilateral probele administrate în cauză, precum și a dat prioritate probelor prezentate de apărare în detrimentul celor aduse în susținerea învinuirii de către acuzatorul de stat nu au nici un suport legal. Colegiul menționează că instanța a făcut o analiză amplă a probelor acumulate pe cauză, a indicat pentru care motive s-au admis unele probe și s-au respins altele, a argumentat detaliat de ce s-au respins probele ce au fost aduse în confirmarea învinuirii de către acuzator. În consecință, instanța de recurs conchide, că toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Colegiul menționează că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei, care este de competența instanțelor de fond și apel. La etapa recursului ordinar instanța de recurs nu efectuează un control asupra fondului cauzei, ci verifică aplicarea corectă a normelor de drept material și de procedură față de faptele constatate de instanța de fond ori, după caz, de instanța de apel, care se efectuează numai în limita temeiurilor formulate în recurs și numai în acest aspect este competentă a se pronunța.

Mai mult, reaprecierea probelor, în modul propus de către recurent în recurs,

nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar fi temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau achitare, astfel constatându-se lipsa temeiului de casare prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul constată ca întemeiate concluziile instanței de apel referitor la achitarea inculpatei pe motiv că fapta acesteia nu întrunește elementele constitutive a infracțiunii incriminate, concluzii care, cum s-a menționat mai sus, detaliat sunt motivate și se bazează pe aprecierea obiectivă și sub toate aspectele a probelor administrate în cauză.

Din textul deciziei rezultă că, instanța de apel și-a motivat soluția adoptată în sensul oferirii răspunsurilor la motivele apelului declarat. Autorul recursului nu aduce careva argumente, care ar combate concluzia instanței de apel.

Astfel, Colegiul conchide că instanța de apel corect a reținut în acest sens prevederile art.8 și 389 Cod de procedură penală, în aspectul că o hotărâre de condamnare se adoptă numai în condiția în care vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată printr-un ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri. Colegiul reține că instanța de apel a ținut seama de aceste prevederi legale, precum și de principiul că toate îndoielile apărute și care nu pot fi înlăturate, se tratează în favoarea inculpatului și a adoptat o soluție întemeiată.

În consecință, se apreciază că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat de procuror și, potrivit legii, se impune inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

13. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău Tudor Cojocaru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, în cauza penală în privința lui *Toderean Tatiana*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 10 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti